

ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਿਗਮ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੇਰੀਆਂ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਇਕੱਲੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਾਂਗਾ।

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ

ਬਲਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ, ---- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ v) 11-ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕੇਟਾ ਇੰਟਰਲੋਕਿਊਟਰੀ ਆਰਡਰ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕੇਟਾ-ਸ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 92- ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ, ਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ s.92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸੰਪੱਤੀ ਗੁਆਚ ਗਈ ਟਰੱਸਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਕੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਂਇਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਇਹ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 92 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਨੌਂ ਰਾਹਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 92 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 92 ਅਧੀਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਸਹਿ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 92 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਭਣਯੋਗ ਹੈ।

ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਮੁੱਖ ਜਾਇਦਾਦ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਜਾਂ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਿਯਮ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਅਸਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਈਟਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਫਰਮਾਨ

24 ਨਵੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਸਬ ਜੱਜ 1 ਸਟ ਕਲਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 1,87,123-8-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 1 ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ.

ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਟੀ ਐਸ ਮੁੰਜਰਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਨ

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਡੀਜੀ ਗੁਪਤਾ, ਏਐਸ ਮਹਾਜਨ, ਐਚਆਰ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਨਿਰਣਾ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, J ਇਹ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੁਦਈਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਬਾਲ ਕਿਸ਼ਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਦਾਸ ਅਤੇ ਗੋਸਾਈਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਭਿਵਾਨੀ ਦਾਸ ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੌਥਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1,87,123-8-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 4 ½ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਡੈਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 10,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੁਦਈ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਭਿਵਾਨੀ ਦਾਸ ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਦੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

14 ਮਈ, 1938 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ 21 ਮਈ, 1938 ਨੂੰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 3), ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ, ਮੰਦਰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਨ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਸੰਵਲ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਮੁਲਤਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ। ਬਿੰਦਰਾ ਬਾਨ, ਮਥੁਰਾ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਤਾਨ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ; ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਗਹਿਣੇ, ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਵਰਗੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਮਾਲਕ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ, ਸਬ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ, ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 1, ਸੰਤ ਰਾਮ ਪਲਾਟ ਨੰਬਰ 2, ਮੂਲ ਚੰਦ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਗੋਸੀਆਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰੋ। ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ

ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਸਥਿਤ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਵਕਫ਼ ਧਰਮ ਅਰਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਸ਼੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮਾਗਮਾਂ ਅਤੇ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਗੋਸਾਈਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਨ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਖੋਹਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੰਜ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੰਜ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟਰੱਸਟੀ ਬਹੁਮਤ ਵੋਟਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਚੇ ਹੋਏ ਟਰੱਸਟੀ ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਵੋਟਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟਰੱਸਟੀ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ "ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਹਿੰਦੂ" ਸਨ। ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਸੀ।

ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1939 ਨੂੰ ਪੰਜ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੇ ਪੰਡਿਤ ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਬੁਲਾਕੀ ਰਾਮ, ਅਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਚਲਾਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਕਾਇਆ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਮੁਖਤਾਰ-ਏ-ਆਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ . 29 ^{ਫਰਵਰੀ, 1940 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ P.49)} ਨੂੰ ਉਸੇ ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 3 ਅਗਸਤ, 1941 ਨੂੰ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1944 ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਮੰਦਰ ਲਈ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟਰੱਸਟ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅਹਿਮ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

- (1) 19.2.1945 ਨੂੰ 2 ਕਨਾਲ, 18 ਮਰਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 608-1-0 ਰੁਪਏ- ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.52
- (2) 19.2.45 ਨੂੰ 51 ਏਕੜ, 6 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 6 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 94,743-0-0 ਰੁਪਏ, -
ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.53
- (3) 3 ਕਨਾਲਾਂ ਅਤੇ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1,118-15-0 ਰੁ.

(4) ਏਕੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 70,953-11-0 . 5 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 5 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ, - ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.54, 19.2.9145 ਨੂੰ ਚਲਾਈ ਗਈ

ਕੁੱਲ 1,67,423-11-0

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਘੱਟ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਵਿਚੋਲਗੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 17 ਜੂਨ, 1944 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 50) ਦੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟਰੱਸਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਟਾਊਨ ਪਲਾਨਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿੰਦਰਾ ਅਤੇ ਰਿੱਡਾ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਹਾਵਲਪੁਰ। ਸਾਰੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਦੀ ਰਕਮ ਜਿੱਤ ਬਾਂਡ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਦੇ ਚੈੱਕ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ 24 ਮਾਰਚ 1945 ਨੂੰ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 16,288 ਰੁਪਏ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨਾ 155 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ P.77) ਦਾ ਆਖਰੀ ਇੱਕ. ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 24 ਜੂਨ 1947 ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 13,502 ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਦਾਇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸੰਨ 1945-46 ਵਿੱਚ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਲੁੱਡੀ ਬਾਈ ਵੱਲੋਂ ਸਾਂਝੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਕੱਲਾ ਧਾਰੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ ਮਾਮਲਾ 14 ਮਾਰਚ 1946 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ.344) ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ 5,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ 1946 ਨੂੰ 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਤਾਨ ਅਨਾਦਰ ਵਿਖੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 11 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 3,500 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ। , 1946.

ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪੈਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ

ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅੰਤਮ ਅਦਾਇਗੀ 23 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ 1,02,616-14-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿੱਚ 99,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਵਿਜੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਵਰਚੁਅਲ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਟ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ

ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ²⁵ ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ।

1950 _ ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਮਹੰਤ ਵਜੋਂ ਦੂਜਾ ਮੁਦਾਲਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗਹਿਣੇ, ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। 15,000 ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਚਲੇ ਗਏ।

ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਐਡਵੋਕੇਟ - ਜਨਰਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 27 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸਰ ਐਰਿਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਟਨ 16 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੂੰ 'ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੰਤ ਪ੍ਰਗਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਜੀ ਬਨਾਮ ਪਟੇਲ ਈਸ਼ਵਰ ਲਾਲਭਾਈ ਨਰਸੀਭਾਈ (1) ਅਪੰਨਾ ਪੋਰੀਚਾ ਬਨਾਮ ਨਰਸਿੰਘ ਪੋਰੀਚਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਅਤੇ ਐਨ. ਸ਼ਨਮੁਖਮ ਚੇਟੀ ਬਨਾਮ ਐੱਮ. ਗੋਬਿੰਦਾ ਚੇਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਪਾਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਸਿਰਫ ਦੂਜੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 92 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੋਧ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਓਕਾਰ ਨਾਥ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ 510 ਰੁਪਏ ਸੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ 4,900 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਿੰਦਰਾ, ਸਬ ਜੱਜ, ^{ਪਹਿਲੀ} ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 12 ਨਵੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੰਜ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਧਾਰਾ 92 ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਕੋਡ:-

1. ਕੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?
2. ਕੀ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 92, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?
3. ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਧਾਰਾ 92, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

4. ਕੀ ਮੁਦਈ, ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪਲਾਂਟ ਵਿਚ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ?
5. ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੰਨਣਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 18 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਥੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ^{ਫਰਵਰੀ}, 1953?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੈਸਟਨ ਦੁਆਰਾ 1951 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 582 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ.2) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਜੋ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ^{18 ਦਸੰਬਰ, 1953} ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ: -

- (1) ^{ਮਈ}, 1938 ਨੂੰ ਮੀਂਦਰ ਦੇਵ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਜੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਮੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ?
- (2) ਕੀ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1 ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੀਂਦਰ ਦੇਵ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਜੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਲ ਸੀ?
- (3) ਕੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿਚ ਦਰਜ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ?
- (4) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦੇ 1 ਤੋਂ 3 ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਪਲਾਟਿਸਟ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਟਰੱਸਟੀ ਹਨ?
- (5) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਪਰਵਾਸ ਸਮੇਂ ਮੂਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਚੱਲਦਾ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕੀ ਸੀ?
- (6) ਕੀ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨ?
- (7) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- (8) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
- (9) ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ.1 ਨੂੰ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਕਿੰਨਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ?

- (10) ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 3,600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ?
- (11) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 10 ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 18,21 ਅਤੇ 22 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 18 ਅਤੇ 21 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ?
- (12) ਕੀ ਪਲਾਂਟਿਫਸ ਨੇ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ?
- (13) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 12 ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੂਟੇ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਸਟੈਂਡ ਹੈ?
- (14) ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਿਰਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ?
- (15) ਕੀ ਸੂਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?
- (16) ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਮੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਟਰੱਸਟ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ?
- (17) ਰਾਹਤ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਆਂ ਹਨ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਾਲੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਵੈਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦਾ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਮੁਦਾਲਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਚੱਲ-ਚਲਣ ਸਮੇਂ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। 10,000 ਇਸ ਰਕਮ ਲਈ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 1,80,925-11-0 ਰੁਪਏ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 (ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 10) ਦੁਆਰਾ 3,600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 11 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਲੋਕਸ ਸਟੈਂਡੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ।

10,000, ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ 1,87,123/8/3 ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਦੂਸਰਾ ਮੁਦਾਲੇ ਨੇ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਐਮ.ਆਰ.ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੰਜ ਮੁੱਖ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅੰਕ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਬੰਧ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਸਟੇਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 7^{ਵੇਂ} ਅਤੇ 8^{ਵੇਂ} ਅੰਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਆਰਗੂਮੈਂਟ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਮੁਖੀ ਹਨ, ਕਿ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਟ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਲਾਂਟਿਫਾਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ^{1st} ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਪੈਸਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਕੁਝ ਖਾਸ ਆਈਟਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਬਚਾਅ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਈ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਟ੍ਰੇਲ ਜੱਜ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਾ ਮੁਦਾਲਾ ਇੱਕ "ਸਾਧਾਰਨ" ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਮੁਦਾਲੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੱਭਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਦਲੀਪ ਚੰਦ ਗੁਪਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਰੈਸ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਵੈਸਟਰਨ ਇਨ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1951 ਦਾ ਨੰਬਰ 582। ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰਥਕ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਂਇਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੋ ਵਾਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਮਹੰਤ ਪ੍ਰਗਦਾਸ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਜੀ ਬਨਾਮ ਪਟੇਲ ਈਸ਼ਵਰ ਲਾਲ ਭਾਈ ਨਰਸੀ ਭਾਈ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਖੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਸ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਸਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਾਲ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੋਰ v. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (4), ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਪੀਲ ਝੂਠ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ II ਵਿੱਚ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀਨਾਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਸੁਲਤਾਨ ਜਹਾਨ ਬੇਗਮ (5) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 105 ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਇੰਟਰਲੋਕਿਊਟਰੀ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ 'ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਦਿਓ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਣ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅੰਦੋਲਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨੂੰ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ।" ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ

ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਮਹੰਤ ਪ੍ਰਗਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਜੀ ਬਨਾਮ ਪਟੇਲ ਈਸ਼ਵਰ ਲਾਲਭਾਈ ਨਰਸੀਭਾਈ (1), ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਇਕੱਲੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਹੋਂਦ ਲਈ,

ਦੂਜਾ, ਇਹ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨੌਂ ਰਾਹਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ

ਉਪ-ਧਾਰਾ (I) ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੇਖਾ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ" ਇੱਕੱਲੇ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ, ਇਹ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਮੁਖਰਜੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੂਟ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੂਟ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਿਸੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਸੈਕਸ਼ਨ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ। ਦਰਅਸਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜੇ ਆਨੰਦਰਾਓ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਮਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, " ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।" ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਗਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਕੇਸ (1), ਸਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 92 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਤਿੰਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਧਾਰਾ 92 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪੇਸ਼ਗੀ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਚੇਲਾ ਤੱਕ ਮਹੰਤ ਦੀ ਵਾਰਿਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ਬੈਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਟੁੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹਾ ਟਰੱਸਟ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਬੇਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਲਏ ਸਨ। ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਟਰੱਸਟੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ।

ਉਸ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ. ਸ਼ੈਬੇਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ (d) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. i961 SC 1206' ਅੰ ਪੰਨਾ 1211.

ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਨਾਲ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੁਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੰਤ ਤੱਕ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਖੁਦ ਸੀ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਤਰਾਜ਼, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਕੱਲੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਮੁੱਲਾ ਨੇ ਆਪਣੇ 'ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ' (12 ਵੀਂ

ਐਡੀਸ਼ਨ) ਪੰਨਾ 583 'ਤੇ, ਸ਼ਬੈਤ ਅਤੇ ਮੁਹੰਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ: -

"ਇੱਕ ਗਣਿਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਖੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੋਹੰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੱਤੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਖੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ।"

ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ARRMV ਅਰੁਣਾਚਲਮ ਚੇਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਵੈਂਕਟਚਲਪਤੀ ਗੁਰੂਸਵਾਮੀਗਲ (7) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਠ ਜਾਂ ਅਸਥਾਲ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੰਸਥਾ" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ 'ਸ਼ੈਬੇਟ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ' ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ,

ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ. ਦੂਜਾ ਦੋਸ਼ੀ। ਗੋਸਾਈਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ, ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹੁਣ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ

ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮੂਲੀ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਦੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦਾ।

ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਨ।

1944 ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਟਰੱਸਟ ਨਾਲ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਉਸਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ

ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ, ਟਰੱਸਟ ਦੀਆਂ

ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ ਅਤੇ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ

ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕੀਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ

ਤਰਫੋਂ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਬੀਓਮੋਟ ਅਤੇ

ਕਾਨਿਆ ਦੀ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਜੇ., ਸ਼ਰਾਫਲੀ ਵਿਚ

ਫਜ਼ਲਹੁਸੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ

v. ਮਹੋਮਦਲੀ ਅਬਦੁੱਲ-ਲਾਲੀ ਸਸੂਰ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ, ਜੋ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟਾਂ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ

ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ

ਖੁਦ ਜਦੋਂ ਸੈਟਲਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਨੂੰਨ-ਬਜ਼ਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ ਹੱਕਦਾਰ

ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖਾਤਾ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਉਹ ਟਰੱਸਟ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਟਰੱਸਟ ਤੋਂ ਸਹੀ ਡਿਸਚਾਰਜ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ" ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ

ਕਿ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ

ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਠੋਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਸੀਂ

ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ

ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸਹਿ- ਦੁਆਰਾ

ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਟਰੱਸਟੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਸਟਾਪੇਲ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 1944 ਤੋਂ ਟਰੱਸਟ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ

ਕਹਿਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ।

ਦਾਸ ਕੋਲ ਸ਼ੇਬੇਟ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ

ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਚੌਥੀ ਦਲੀਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਮੁਦਈ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ। ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੇਵਲ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਗੋਸਾਈਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜੋ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਮਹੰਤੀ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦਾ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਟਰੱਸਟ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵੱਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (8) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1943 ਦਾ ਜਨਮ। 366.

ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੌਜੂਦਾ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਫੰਡ ਸੌਂਪਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਕੁਝ ਸੰਕਲਪਾਂ ਜਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਟਰੱਸਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।”

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਮੁਦਈ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਬਲਕਿ "ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਬਿੰਦਰਾਬਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਕੰਮ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਜੋ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੋ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਖਾਤੇ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰਜ ਹੇਠ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਮੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੁਣ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਸਥਿਤ ਕਾਲਾ ਧਾਰੀ ਮੰਦਰ ਹੀ ਇਕੱਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਰਜ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਕੱਲਾ ਧਾਰੀ ਵਿਖੇ

ਬਿੰਦਰਾਬਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵੀ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ ਜੋ ਵਸੀਅਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 3 ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਰ

ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਜੋ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਮੁਦਈ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਮੁੱਖ ਜਾਇਦਾਦ ਬਹਾਵਲਪੁਰ 'ਚ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ 1944 ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ PW 13 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ 1944 ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਤੀਫਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਦਈਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਖੁਦ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਈਆਂ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਲੁੱਡੀ ਬਾਈ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1945 ਵਿੱਚ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪਾਵਰ ਆਫ ਅਟਾਰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਪੰਜ ਟਰੱਸਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲੜਨ ਲਈ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। 25 ਸਤੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਸ. ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਪੱਤਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 39) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ. ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ 9 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ, (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 40): ਪਹਿਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ. ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 11 ਤਰੀਕ ਨੂੰ

ਸਤੰਬਰ, 1946 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ. 41), ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਗਤ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੇ ਮੁਦਈ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ?

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1956, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੂਜੀਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਜਿਹਾ ਅਸਤੀਫਾ ਇਸ ਦੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਹ ਹੈ apt aniology ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ. ਵੀਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟੀ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸ. ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇੰਡੀਅਨ ਟਰੱਸਟ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਦਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼. ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਟਰੱਸਟ-ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾਕਾਫੀ ਜਾਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸੁਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ

ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਰਕਮਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਟਰੱਸਟ-ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਨਿਹਿਤ ਵਿਚ ਹਨ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਵਿਚ ਉਦਾਹਰਣ (h) 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟਰੱਸਟੀ ਬਾਂਡ ਹੈ। ਆਮ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ B ਲਈ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ, ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ C ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ C ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। B ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਰਿਆਸਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਧਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਕਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ

ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸਹੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲੰਘਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ। , ਇਸਦੀ ਉਚਿਤ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 46 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟਰੱਸਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਧਨ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਟਰੱਸਟੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਲਈ ਦੁਰਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਘਰੇਲੂ, ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਟਰੱਸਟ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਉਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਰਕਮਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਟਰੱਸਟੀ-ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਉਦਾਹਰਣ (h) 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟਰੱਸਟੀ ਬਾਂਡ ਹੈ।

ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ A, B ਲਈ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ, ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ C ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ C ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, a

ਬੀ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਰਿਆਸਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਨਕਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੀਆਂ ਤਰਲ ਸੰਪੱਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸਹੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧ (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ, ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਚਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 46 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੈ

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਟਰੱਸਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਟਰੱਸਟੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਦੁਰਪ੍ਰਬੰਧ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਘਰੇਲੂ, ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਉਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਹਿ-ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਣਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਹਿਸ ਦਾ ਅੰਤਮ ਪੜਾਅ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਨਾਲ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। "ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 31 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ' ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ

ਹਨ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਦੁਰਉਪਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਲਾਲਾ ਬਾਲ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਹੀਂ. ਮੈਂ, ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ

ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਖਰੀਦੇ ਜਿੱਤ ਬਾਂਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖੁਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਰਕਮ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਗੋਸਾਈਂ, ਜਮਨਾ ਦਾਸ, ਵੀ, ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਦੁਰਉਪਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾ 37 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ "ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ '2 ਪਰ ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਰਾਸ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਜੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਆਜ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟਰੱਸਟ ਦਾ" ਲਿਖਤੀ ਵਿਚ

ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 3600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਵਸਤੂ ਲਈ ਬਚਤ

ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ

ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਸੀਦ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ 16 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹਰਰੋਨਾਥ ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੂਮਾਰ ਬਖਸ਼ੀ (9), ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜੋ ਕਿ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਉਸਦਾ ਦੀਵਾਨ ਸੀ, ਇਸ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਸੇ ਕਢਵਾ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਆਈਟਮਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਹੈ ਫਰਮਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਪੰਨਾ 133 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇੱਕ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਖਾਤੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁੱਦਾ ਇੰਨਾ ਸਰਲ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰ ਜਨਰਲ ਨਿਯਮ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ. ਅਤੇ ਇਹ ਸੂਟ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਿਯਮ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਵੰਡ ਵਿੱਚ.

ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਲੀਚ ਅਤੇ ਮਾਧਵਨ ਨਾਇਰ, ਜੇ, ਪੀ.ਪੀ. ਪਲਾਨੀਅੱਪਾ ਚੌਟਿਆਰ ਅਤੇ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਏ. ਰਾਮਨਾਥਨ ਚੌਟਿਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (10) ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ, ... ਕਾਨੂੰਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਖਾਤਾ

ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਥ ਇੰਨੇ ਸਰਲ ਹਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਦਾਖਲੇ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸਟੋਨ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਵਿਚ ਕਲਾਰਕ ਜੇ .

ਗੋਪੁਲਾਲ ਪਰਵਾਰ ਅਤੇ - ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਜੀ ਅਬਦੁਲ ਜੀ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (11) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਹੁਰੋਨਾਥ ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੁਮਾਰ ਬਖਸ਼ੀ (9) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਏ.

ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਲਈ, ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਣ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਈਟਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ

ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ, ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1,67,423-11-0 ਅਤੇ ਰੁ. 13,502

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੈਸੇ, ਕੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ

ਇਸ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ 1,80,925-11-0 ਰੁਪਏ, ਇੱਕ ਦੀ ਰਕਮ

80,925-11-0 ਰੁਪਏ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਬਕਾਇਆ ਛੱਡ ਕੇ ਵਿਜੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਖਰੀਦ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਜੋੜਨਾ

4,111-1-0 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 1,02,616-14-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, 23 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਵਿਜੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਰਕਮ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ 1,87,653- ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 10-3.

ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੋਰ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ

ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ 1,96,753-10-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ 5,500। ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। 3600 ਹੈ

ਜਿਸਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 1,02,616-14-3 ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੁਮਾਇਸ਼ ਡੀ. 1 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 1947, 30

ਜੁਲਾਈ 1947 ਨੂੰ 36,231-12-0 ਰੁਪਏ 44,675 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 1,05,627 ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਰਸੀਦਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ।

16 ਜੂਨ, 1948, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 14 ਅਗਸਤ 1954 ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ 'ਗਵਾਹੀ' ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D1 ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਵਿਦਵਾਨ, ਜੱਜ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਦੇ 'ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਤੌਰ' ਤੇ ਸਧਾਰਨਟਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਨੇ, 'ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ 'ਮੁਦਾਇਕ ਲਈ ਸੀ। 'ਦ. ਪੈਸੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਅਸਲ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ

ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗੁਰੂ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸਨ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਸੀ: —

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਵੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਮੁਲਤਾਨ ਅਤੇ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਚੈੱਕ ਬੁੱਕ ਅਤੇ ਪਾਸ ਬੁੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਚੈੱਕ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਵਾ ਕੇ ਖੁਦ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ।"

ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D. 1 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨਾ 95 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਚੈੱਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਮੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਿਮਲਾ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਸੂਰੀ ਵਿਖੇ ਬੈਂਕਾਂ 'ਤੇ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਬੈਂਕਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ 9,630-2-0 ਜਿਸ ਵਿੱਚ 19 ਆਈਟਮਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਸਲੀਬ ਦੌਰਾਨ ਮੌਕੇ

ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੱਚੇ ਰਸੀਦਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ (ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦਾ ਪੰਨਾ 96)

ਇਹ ਕੱਚੇ ਰਸੀਦਾਂ ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.1 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਉਕਤ ਰਸੀਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਰਕਮਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੈੱਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਤੇ

ਬੈਂਕਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ। ਜਦੋਂ ਲੇਖਾਕਾਰੀ ਧਿਰ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਚੈੱਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਹੁਰੋਨਾਥ ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਦੇ (9) ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਲਿਮਿਨਰੀ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦੇ ਬਾਂਡਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬਹਾਵਲਪੁਰ, ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਤਿਮ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਵਿਚ ਮਾਮਲਾ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੌਰੇ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਭਰਪਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ, ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਗੋਸਾਈਂ ਬ੍ਰਿਜ ਮੋਹਨ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਟਰੱਸਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੰ.

ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਖੁਦ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਉਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। .

ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ

ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ, ਦੂਜਾ ਮੁਦਾਲਾ ਇੱਕ 'ਸਿਮਟਲਟਨ' ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਫੈਸਲਾ।

ਵਿਆਪਕ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਬੂਤ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਪੀਡਬਲਯੂ 13 ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ

ਕਿ ਗੋਸਾਈਂ ਜਮਨਾ ਦਾਸ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਚੇਲਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਧਾਰਨ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਸ਼ਲ ਅਤੇ ਸੁਚਾਰੂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ

ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਇਸ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1946 ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ p31) ਹੈ।

ਦਾ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਦਾ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਾਂਡ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਂਡ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਲੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ

“ਇਸ ਵੇਲੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਹੈ
ਮਾਮੂਲੀ ਜਦਕਿ, ਇਸ ਦੇ ਖਰਚੇ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹਨ.
ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ
ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ
ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਰੀਕਾ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਗ ਬੰਦ ਕਰੋ।

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਡੀ. 1' ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਸਭ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸ਼ੀਟ ਐਂਕਰ ਹੈ। ਇਸ ਰਸੀਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1,05,627 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੂਜੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ-

^{16 ਜੂਨ, 1948} ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। " ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ- ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਿਖਾਰੀ ਹਰੀ ਚੰਦ, DW.2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਨਕਦੀ ਦੀ ਰਕਮ ਲੇਖਕ ਰਘੂਵੰਸ਼ ਚੋਪੜਾ DW.3 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਦੂਜੇ

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 'ਤੇ ਚਿਪਕਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਹਾਜ਼ਰੀ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਡੀਡਬਲਯੂ 4, ਨੇ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.1 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਨਾ ਤਾਂ ਰਘੂਵੰਸ਼ ਚੋਪੜਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਦੇ ਮਾਮੂਲੀ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੈਂਕਾਂ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰੀ ਰਕਮ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. 1.05,627 ਪਹਿਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 16 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਵੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਂਟਰੀਆਂ 36,231-12-0 ਅਤੇ ਰੁ. ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ 44,675 ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ, ਅਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਸੂਰੀ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ, 1947 ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

1949, ਪਰ ਇਹ ਮਿਤੀਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D. 1 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਭਾਰੀ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ, ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਦਾਖਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਦੇ ਬਦਲਦੇ ਰੇਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ

ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਈਟਮਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਚੈੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਚੈੱਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਇਕ ਆਈਟਮ ਹੈ. 5,000 ਜੋ ਕਿ ਦੁਆਰਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ. ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੇਂਦਰੀ ਸਹਿਕਾਰੀ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਡਾਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੇ ਪੋਸਟਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ

ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਗਦ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਈਟਮ ਨੂੰ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਏ. ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ 600 ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 72 ਦੁਆਰਾ. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਆਈਟਮ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 3,600। ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 10 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ। ਰਸੀਦ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਇਕੋ-ਇਕ ਆਈਟਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਵਸਤੂ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਹਨ। 3,600 ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ. 3,600 ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਖੇ ਉਸਾਰੀ ਸਿਨੇਮਾ ਇਮਾਰਤ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪਲਾਟ ਲਈ ਲੀਜ਼ ਮਨੀ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੱਚਾ ਇਨਕਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 3,600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ

ਹਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਕਮ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 3,600 ਐਡਵਾਂਸ ਪੈਸੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਕੇਸ ਕੁਝ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। PW 13 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ। 3,600 "ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ"। ਮੁਦਈ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਹੈ ਇਹ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ. ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 3,600 ਰੁਪਏ ਮਿਲੇ ਸਨ। 3600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੀ. ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ "ਲਾਲਾ ਬਾਲ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ" ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। 3,600 ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਆਈਟਮ. 50 (ਪੰਨਾ 123 ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ) ਨੂੰ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਹੰਸ, ਰਾਜ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਮੁਖਤਾਰ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਕਿ ਪੰ. ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਮੁਖਤਿਆਰ ਜਿਵੇਂ ਵਾਈਜ਼, ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਵਸਤੂ। Pt ਨੂੰ 250 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਦਨ ਲਾਲ ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ

ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 9,630-2-0, ਚਾਰ ਹੋਰ ਆਈਟਮਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਰੁਪਏ। 600, ਰੁ. 3,600, ਰੁ. 50 ਅਤੇ 250 ਰੁਪਏ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫਰਮਾਨ,
ਇਸ ਲਈ, ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਘਟਾਇਆ ਜਾ. 1,82,623-8-3.

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਦਲੀਪ ਚੰਦ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 'ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਦਾਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਟਰੱਸਟੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ।

ਨਤੀਜਾ "ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰਮਾਨ 1,82,623-8-3 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੀ ਲਾਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿੱਗੇ . ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰਮਾਨ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।